

RECENSION

Det är en triumf för Göteborgsoperan att ha knutit Nina Stemme till urpremiären av "Notorious". Här i rollen som Alicia Hauser med John Lundgren som Devlin.

Hitchcockopera i världsklass

OPERA

Notorious

Musik: Hans Gefors. Text: Kerstin Perski. Regi: Keith Warner. Scenografi och kostym: David Fielding. Ljus: John Bishop. Koreografi: Michael Barry. Video: Dick Straker. Dirigent: Patrik Ringborg. I rollerna: Nina Stemme, John Lundgren, Katarina Karnéus, Michael Weinius m fl. Göteborgsoperan. Urpremiär 19/9

■ Alfred Hitchcock menade att en film borde utgå från en bild av ett ansikte. Ett ansikte uttrycker så mycket – ögat är själens spegel, heter det ju.

Operaskaparna Kerstin Perski och Hans Gefors behåller filmen som ram men ansiktet ersätts av rösten, främst Nina Stemmes röst.

Den har genomslagskraft. Den översvallande Wagnervolymen rymmer även mänskliga dimensio-

ner och psykologisk förfining.

Hon personifierar som Alicia den förvandling Hitchcockfilmen "Notorious" genomgått från, grovt talat, spionthriller till en skildring av kärlek, sökande efter identitet och integritet. En triumf för Göteborgsoperan att ha knutit henne till urpremiären.

Ordet "världsklass" har devalverats men på Göteborgsoperan har det kvar sin mening – inte bara tack vare den firade dramatiska sopranen i vad som identifieras som Ingrid Bergmans roll: John Lundgrens kärnfulla barytonauktoritet når också ut över världen, liksom förstås Katarina Karnéus och Michael Weinius.

Lundgrens lott har fallit på rollen som Devlin – strong intrigör på sin kant och samtidigt Alicias kärleksobjekt; till sist ger han, ganska förvånande, henne sin

känslös support i en till banalitet utsmetad slutscen.

Fienden representeras av Katarina Karnéus som Madame Sebastian, maktmänniskan. Gefors har för henne skapat ett ganska obekant rollfack, elak koloraturmezzo.

Koloratur brukar betyda kvitter; här rör det sig om en korp som hugger och hackar, en dompterande järnlady med käpp. Man ville väl inte komma i vägen för hennes härskarteknik men fascinerar av Katarina Karnéus totala rollkontroll. Under hennes färla hukar sig sonen Alex, en kuschad typ med oblikt öde, gestaltad av Michael Weinius i strålande vokal form.

Den här kvartetten är gräddan i en resursrik uppställning av husets egna solister och en koreografiskt myllrande kör, ibland svartvitt grupperad som ödesmättat inslag i den dröm-

"Läggs alla tekniska och konstnärliga komponenter ihop avtecknar sig operan 'Notorious' som ett mångskiktat scenverk, på excellent professionell och konstnärlig grund."

spelskaraktär som hör uppsättningen till.

Tonsättaren har tagit tillvara den: det mångsidiga partituret översvämmas av förbluffande koloristiska effekter, som effektueras av Patrik Ringborg i spetsen för en ytterst vaken och påpasslig operaorkester.

Koloriten är inte det enda adelsmärket: här finns också förtätade, lyriskt sköna eller temperamentsfullt skurna sånglinjer, med öra för varje sångares individualitet.

Regissören Keith Warner och hans stab har släpplatt fantasin och utnyttjat de tekniska faciliteter som en modern operascen erbjuder. Fungerande hydraulik för snabba nivåflyttningar, finurlig videoteknik som tillför några lustiga poänger.

Läggs alla tekniska och konstnärliga komponenter ihop avtecknar sig operan "Notorious" som ett

mångskiktat scenverk, på excellent professionell och konstnärlig grund.

Nackdelen kan vara att librettets rikedom på perspektiv helt enkelt blir överrikt. De många trådarna bildar en knuta där mönstret riskerar att bli diffust.

Men Alfred Hitchcock – var kommer han in?

Den store regissören dyker som vanligt upp i sitt verk. I förstona bara som silhuett, sedan allt mäktigare. Till slut visar det sig att han är Regissören för det hele. Det är han som slutligen trycker på projektorns off-knapp.

Den överdådiga och dock gåtfulla "Notorious" visar att svensk musikedramatik seglar i medvind just nu.

TEXT: CARLHÅKAN LARSÉN
nojen
@sydsvenskan.se

